

T

TEMESI FERENC

KIRÁLYÁLDOZAT

scolar

© Temesi Ferenc, 2000, 2022

© Scholar Kiadó, 2022

A Magyar Könyvklubnál megjelent kötet új kiadása.

Minden jog fenntartva. A mű egyetlen részlete sem használható fel, nem tárolható és nem sokszorosítható a kiadó előzetes írásbeli engedélye nélkül.

*He makes me think about
All these extra moves I make
And all this herky-jerky motion
And the bag of trick it takes
To get me through my working day...*

A póniló, aki csak egy trükköt tudott, mondta Gábor. Megkaptad a szövegeimet?

Igen, mondtam. Néztem ezt a nagydarab, őrült fickót: barna szemében lángolt az alkohol vagy a megszállottság vagy mindkettő. Barna volt a szemüvegkerete, a bajsza, a haja (negyvenéves, és még nem őszül?), a nadrágja, a cipője (kábé negyvenhatos) – csak a bő szabású, fekete-piros kockás ing ütött el a többitől. Vajon mekkora pocakot rejt-het? Tokája semmi. Ekkor azt mondja az állatja:

Hát, elég kövér vagy!

Te meg elég részeg!

Egy-egy.

Menjünk be a nagyszobába, mondtam.

Patony már ott ült a többiek között a szőnyegen, és cigarettázott. A barátaim és én egyáltalán nem dohányzunk. Gábor a kör közepére tett egy üveg tokaji aszút, és leheveredett a cimborája mellé. Azonnal rágyújtott ő is. A magnóról nagyon halkán a The Pogues együttes szólt. Restelltem, hogy nincs külön szobám, csak egy könyvespolccal elválasztott ágy meg egy kinőtt íróasztal. Még jó, hogy szólt a zene: eltakarta a beállt csöndet.

Gábor előadásba kezdett a fű és a hasis áldásos hatásáról, szemben az összes többi kábítószerrel.

Ott ült a bátyám, a bátyám barátja, a Dóka, Lázó, Mar-kos, a gimnázium KISZ-titkára, Melinda és Csenge, a ba-

rát nőim. Csak ették a sütitet, szendvicseket, és nagyokat nyeltek a rostos üdítőkből. Gábort mindez láthatóan nem zavarta, hozzászokott, hogy csönd van, ha beszél. Azért neheztelt csak meg, hogy a barátján kívül senki sem koccintott vele a nemes borral.

Egyszer csak azt vettem észre, hogy Csengén kívül csak ő maradt a vendégekből, a bátyám elment aludni. Hamarosan Csenge is eltűnt apám szobájában. És akkor ketten maradtunk.

Szürke volt a szeme meg kék. Néha, ha a lámpa fénye úgy esett rá, zöld. Olyan kövér volt a szentem, mint gyerekkorának kedvenc fókája, a Mulya, akin remekül lehetett aludni. A mellei akkorák voltak, mint egy emberfej. Egyáltalán nem az én típusom, gondoltam, de akkor már nem engedett a bor, melyet Patonnyal alaposan magunkba szedtünk a környékbeli, ferencvárosi csapszékekben. Meg tetszett Vera húsos szája, vöröses sörénye, szemtelenül szimatoló orrlyukai, na meg persze a mosolya is. Vera. Ver-a. Vill-ám Ver-a. Ver-a Villám. Villám Vera. Hogy lehet valakinek ilyen neve? Hogy lehet valaki ilyen tehetséges? Hogy hitettem, hogy egy ferencvárosi házmesterlakásban növegető penészvirág? Ez a nyolcadik emeleti panel se egy kacsaláb, de azért mégis...

Méghogy házibuli! Már a konyhában rosszat éreztem, pedig a *One Trick Pony*ról ment egy szám, ami nagyon paszszolt a whiskyhez:

In a phone booth

In some local bar and grill

Rehearsing what I'll say, my coin returns

How the heart approaches what it yearns...

Reméltem, hogy nem kell lefordítani, de azért belekezdtem: „Egy kocsmai telefonfülkében gyakorlom, mit fogok mondani, az érmém visszajön, hogyan közelít a szív ahhoz, ami után sóvárog...”

Tényleg megküldted a kazit meg a szöveget is, mondja.

Na jó. Akkor lássuk a társaságot. Csobbantam, mint a Velencei-tó Püspökladánynál. Még szerencse, hogy itt van Pati. Meg egy kis szívnyivaló is. Ezeknek mindent el kell magyarázni. Ha meggondolom, hogy én ilyen idős koromban már legalább a negyedik zenekaromban énekeltem... Van egy srác gitárral, de az is megy már.

Hagyd, mondta Pati, ebből buli már nem lesz! Én is elhúzóok. Majd hívlak.

Pati tíz évvel idősebb, mint ezek az *újkonzervek*, mégis több élet van benne. Hát bosszúból kidumáltam mindet a szobából. A legtovább még Lencse vagy mi a fenének hívják, Csengő vagy Csenge bírta, igazi, dugni való kiscsaj, biztos a Vera bátyjával kavar, de nem, külön szobába megy aludni, ha Vera tudná, mennyire komálom a barátnőjét, persze ő is szemüveges, mint mindenki a társaságban, de azt le szokták venni. Ezek?! Hisz szüzek még, mint egy felavatatlan kisdoboszászló, rajvezető pajtásnak jelentem. Most egy ágyra fekszünk, most kell megígérni, hogy semmit, de semmit, hajnal van már? Így szemüveg nélkül még szebb, az árnyékokkal a szeme alatt, a pia lassan kiszáll belőlem, a szívas is, már csak fáradt vagyok, és nem értem, miért kellett nekem ezt az egész éjszakát teledumálnom, szétbeszélnem, agyonlocsoznom. Azt mondja:

Képzeld, nekem már választott is az egyik nagyanyám férjet!

Én, mintha érdekelne:

Na, ne. Es milyen?

A Magyar Kommunista Ifjúsági Szövetség első titkárát.

Azt a salátafejűt?

Azt. Csak egy baj van vele: nincs gyára. A nagyanyám egy kommunista gyárost akar.

Hát akkor már nem kell soká várnia, mondom, és lecsukódik a szemem.

Pedig ők rejtegették ám az Andit is!

Andreát?

Nem, a Ságvári Endrét.

Ezért megcsókolom, de semmi több. Az ígéret. Szép szó. Meg ilyenek.

Köszönjük, hogy a Scholar Kiadó könyvét választotta.
Iratkozzon fel hírlevelünkre a www.scolar.hu honlapon,
vagy keressen minket a facebook.com/scolarklub oldalon!

Scolar Kiadó, 2022
1016 Budapest, Piroska u. 13.
Telefon: +36 1 466 7648
scolar@scolar.hu; www.scolar.hu

Felelős kiadó: Érsek Nándor
Felelős szerkesztő: Illés Andrea
Borítóterv: Papp Rita
Tördelés: Kósa Csilla
Korrektor: Török Mária

ISBN 978-963-509-563-6

Nyomta és kötötte: Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató